

Neděle 3.8.2014 – Sbor CB v Praze 3

Ž 19,2-7: „Boží řeč ve stvoření“

Máme dnes před sebou část biblického chvalozpěvu. Žalm 19 je pozoruhodný svým nádherným básnickým jazykem a také spojením s druhým tématem, kterým je Boží zákon, Boží slovo. Celá píseň je oslavou nádhery a velikosti Božího stvořitelského díla a jedinečnosti Božího slova. Žalmista studuje 2 Boží knihy. Jednak čte v knize Božího stvoření, v přírodě, a jednak v knize Boží pravdy, v Bibli. Zde čerpá Boží člověk David svou inspiraci a připomíná také nám, Kristově církvi, že naše chvála, oslava, naše písně a chvalozpěvy mají být odpovědí na Boží jednání, na Boží stvořitelské a spasitelné dílo. David poznával Boží „rukopis“ v obou těchto knihách, viděl v nich stopy Boží moudrosti, velikosti a moci. Vidíme je i my?

1. Bůh a stvoření, Boží řeč ve stvoření

Starý zákon je velmi zdrženlivý, když mluví o Bohu a o stvoření. Nikde neřekne, že stvoření zjevuje Boha. Ani zde tomu není jinak. Nebesa a obloha „vypravují o Boží slávě“. Svým zvláštním, originálním způsobem vydávají svědectví o Stvořiteli, o Jeho moci a slávě. „Není to řeč lidská, nejsou to slova“, říká Boží člověk. Této řeči nerozumí všichni. Ale kdo se s pokorou a s otevřeným srdcem dívá kolem sebe a pozoruje stvoření, může poznat a porozumět tomu nejdůležitějšímu: že za tím vším je Boží moudrost a moc.

V knize přírody najdeme 3 základní oblasti: nebesa/ obloha/vesmír, země/pevnina a moře/vody. Nejdříve je zmíněna ta první oblast: nebesa/obloha/vesmír. Slunce, měsíc, hvězdy...Stačí zvednout hlavu a nestačíme se divit. Na obloze, na nebeské klenbě najdeme nečíslné množství nebeských těles. Ta jsou svědectvím o Boží moci a slávě. Všechna, celý vesmír je „dílem Jeho rukou“

Z díla Božích rukou je vybráno to nejskvělejší: Slunce. Mnoho národů uctívalo Slunce jako božstvo. Pro Izraelce je to část stvoření, je v Božích službách. Bůh Stvořitel mu určil místo a vymezil dráhu, kterou nemůže opustit...Slunce přináší světlo a dává teplo a život. Ale i ta sláva obrovského Slunce je pouze odleskem slávy Boží. Ukazuje na Stvořitele a Dárce života, který všechno tak moudře stvořil a tak dobře řídí.

Kdo chce „číst“ v knize Božího stvoření, ten musí počítat také s hvězdami. Někomu stačí pohled na noční oblohu a tají se mu dech a žasne nad velikostí a krásou vesmíru. A někdo jiný k tomu potřebuje řeč čísel, fyziky a matematiky, aby žasl a divil se velikosti a nádhře Božího díla.

Dá se říct, že ve viditelné části vesmíru je přibližně 100 triliónů hvězd (1 + 20 nul!). Většina hvězd má hmotnost blízkou hmotnosti Slunce, které se ve svém průměru 109x větší než Země a jehož hmotnost je 333 000x větší než hmotnost Země. Je to asi 2tisíce kvadriliónů tun (2 + 27 nul!!!)

Mléčná dráha, která je naším vesmírným domovem, má poloměr 50 000 světelných let a tloušťku 5 000 svět.let! Přitom je vlastně jen ostrovem ve vesmírném prostoru. Nejbližší sousední ostrovy (Magellanova mračna) jsou od nás vzdáleny víc než 200 000 svět. let! Je to všechno nepředstavitelně obrovské a úžasné.

Král David nevěděl zdaleka tolik, co víme my, a přesto se z Boží velikosti a moci radoval daleko více než my dnes. Holým okem viděl Boží slávu v díle stvoření. O kolik víc bychom měli žasnout my, když můžeme tu představu/obraz velikosti Božího stvořitelského díla doplnit čísly a podrobnými informacemi!

Řeč oblohy, Slunce a hvězd není řečí lidskou, ale kdo chce, může rozumět. Znamý kazatel *Spurgeon* ve svém výkladu 19. žalmu píše: „*Slunce, měsíc a hvězdy jsou Božími kazateli. Jsou to putující apoštolé, kteří posilují srdce těch, kteří důvěřují Bohu.*“

2. Bůh mluví, ale lidé neposlouchají

Zdá se nám, že řeč nekonečného vesmíru, nádherného stvoření a zázraku života je dostatečně jasná a srozumitelná. Víme toho dnes o našem světě daleko více než generace před námi. Můžeme pozorovat hvězdy, zvířata, květiny, hory a moře. Můžeme číst, cestovat, navštěvovat zoologické i botanické zahrady, akvária, rezervace. Jsme dál na cestě poznání stvořeného světa a jeho nejrůznějších podob. Přesto nejsme dál duchovně a nejsme jako lidstvo blíž Bohu.

Ap. Pavel ve svém dopise křesťanům do Říma píše: „*Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční...*“ (Ř 1,19-21) Lidé dokáží žasnout nad krásou přírody a stvořeného světa, ale na svých dovolených uprostřed přírody se většinou neobracejí k Bohu a nevracejí domů jako věřící. Neoslavují Stvořitele, ale pouze stvoření. Ve své vlastní moudrosti jsme my lidé oddělili Boha od stvoření...Asi dvě třetiny lidstva na Boží řeč neodpovídá osobní vírou, důvěrou v Boží lásku a moc.

A co dělá Bůh? Nemusel by se o nás zajímat. Mohl by se od lidstva odvrátit. On dělá úplný opak! Když se lidé nepřibližují k Němu, hledá k nim cestu sám. Místo aby se odvrátil od nevděčných a pyšných lidí, posílá svého Syna Ježíše. Posílá jasné slovo evangelia, ve kterém s námi mluví o lásce, odpuštění, záchraně a vysvobození.

Ani tomuto slovu nevěnují lidé dostatečnou pozornost. Přestože dnes může většina lidstva slyšet Boží slovo ve své vlastní řeči, přestože se Bible překládá stále do dalších jazyků, lidé ve své pýše Boží pomoc a lásku odmítají.

Dnes o tom přemýšlíme jako křesťané a možná se nám zdá, že to není náš problém. Ve stvořeném světě vidíme Boží ruku a radujeme se z toho, co Bůh tak nádherně stvořil. Je to dobře. Na svých cestách bychom opravdu měli mít dobře otevřené oči i otevřené srdce. Měli bychom dovolit Bohu, aby k nám mluvil nově a dával nám vidět a poznávat, že je větší a mocnější, než jsme si dosud mysleli. Měli bychom se z Božího díla stvoření radovat a oslavovat svého Pána.

Také je dobře, že jsme na pozvání evangelia odpověděli a rozhodli se pro Boží cestu. Ale to není ještě všechno. Jako křesťané máme svým životním zápasem, svými postoji a jednáním dalším lidem ukazovat na cestu k Bohu, na cestu k víře...Podle naší vděčnosti, lásky a radosti mají lidé vidět, že stojí za to důvěřovat Ježíši Kristu a jít Boží cestou. V tom je kousek naší křesťanské odpovědnosti. I té prázdninové.

Bronislav Kaleta